

3.vydanie XVII.

december 2021

Gymploviny

Redakcia školského časopisu Gymploviny
Gymnázium J.B.Magina

Dočítate sa:

Čo bolo skôr: LÁSKA alebo
NENÁVIŠŤ

Pohľad na Dramafest zo
zákulisia

Choroby a mor v minulosti

Knižné recenzie

Ako som našla šťastie

Fyzika nám ide

Test

Vianoce, Vianoce...

Šéfredaktor: Matej Raab

Redakčná rada: Aneta Vozárová, Alexandra Drgová, Paulína Tonkovičová

Pedagogický dozor: Mgr. Iveta Reháková, Ing. Anastázia Kršňáková

Jazyková korektúra: Mgr. Iveta Reháková

Obálka: Anastázia Kršňáková

Prispeli: Mgr. Zuzana Koišová, Ing. Jana Filanová, Petronela Marčeková

Úvodník

Drahí čitatelia!

Blíži sa koniec kalendárneho roka. Toto obdobie býva časom, kedy sa obzeráme vzad a začíname uvažovať nad uplynulým rokom. Hodnotíme, bilancujeme. Osobne sa v poslednej dobe zamýšľam nad tým, ako rýchlo všetko ubehlo. Blíži sa koniec roka, no mnohé udalosti sa zdajú, akoby sa udiali len včera. Funguje to aj pri väčšom časovom rozmedzí než jeden rok. Mne sa tak zdá, že to bolo ešte včera, keď som v roku 2017 stál s mojimi novými spolužiakmi v aule, počúvali sme interpretáciu piesne Lietajúci Cyprián a s príbehom o mužovi, čo sadil stromy v ušiach sme začínali štúdium. Ak toto všetko bolo včera, dnes je čas sa rozlúčiť a zajtra odísť. Preto sa chcem všetkým poďakovať za spoluprácu pri tvorbe Gymplovní, od redakčnej rady, korektúry, zliepania našich stránok dokopy až po každého jedného čitateľa. Netreba však zúfať, odchádzam len ja, časopis tu stále zostáva a naďalej vám budeme prinášať zaujímavé články nielen zo školského prostredia. Inak to nie je ani pri tomto čísle, preto sa poďme pozrieť na jeho obsah.

Pre človeka je typické, že vie prežívať rôzne emócie. Vraví sa, že medzi dvoma z nich je veľmi tenká hranica. Ide o lásku a nenávisť. V tomto čísle vám ponúkame zamyslenie o prvej z týchto dvoch emócií.

Aj tento rok sa odohrala dramatická súťaž v cudzom jazyku Let's Play It Out. Naši žurnalisti infiltrovali rady hercov a teraz vám prinášajú pohľad do zákulisia tohto festivalu.

Dnešná situácia na mnohých z nás pôsobí vyčerpávajúco a občas pochybujeme, či sa to niekedy skončí. Avšak ľudstvo už prežilo niekoľko pandémie. Poďte sa s nami pozrieť do minulosti a pozrime sa na epidémie a pandémie v staroveku a stredoveku.

Pre nadšencov literárneho umenia ponúkame knižné recenzie na súčasné knihy. O kultúrne vyžitie sa tiež postará aj autorská poviedka.

Zábava v tomto čísle je garantovaná testom, ktorý preverí, či viete pracovať pod stresom. Tiež sa môžete zabaviť nad študentskými „drístami“ na písomkách z fyziky.

Napokon vám chcem v mene celej redakčnej rady popriať príjemne prežité sviatky v kruhu najbližších. Zostaňte zdraví a poriadne si odpočinite. Želáme vám šťastné a veselé Vianoce a šťastný Nový rok!

Matej Raab

Čo bolo skôr: LÁSKA alebo NENÁVIŠŤ?

Zhruba pred rokom mi túto otázku v súvislosti s riešením projektu BARS položilo jedno veľmi milé žieňa. Odvtedy zostala vo mne táto otázka otvorená a večer, keď celý dom stíchne, núti ma premýšľať...

Láska sa v psychoanalýze spája s pojmom Eros - personifikovaná sila alebo princíp. S. Freud hovorí o konflikte medzi dvoma základnými pudmi – sebazáchovným Eros a deštruktívnym Thanatos. Cieľom Erosu je spájanie, vytváranie, uchovávanie stále väčších celkov. Cieľom Thanasu je zas deštrukcia, rušenie súvislosti a ničenie vecí.

Erich Fromm (predstaviteľ neopsychoanalýzy a humanista) tvrdí, že každá teória LÁSKY musí začínať teóriou ČLOVEKA. Najhlbšia potreba človeka je potreba milovať. Vytráti sa tak panický strach z izolácie a opustenosti. Láska je aktívnou silou, ktorá preráža bariéry, ktoré nás delia od iných ľudí. V láske dochádza k paradoxu: „Dve bytosti splynú v jedno a predsa zostanú dve“.

Abrahám Maslow (americký humanistický psychológ) rozlišuje lásku B (being) a lásku D (deficiency).

Láska B (rastová-bytia) je nesebecký vzťah k druhému, ktorý zahŕňa pripravenosť pomáhať druhému, tešiť sa z jeho úspechov. Existuje aj navzdory nedokonalosti druhých a stimuluje individuálny rozvoj. V láske D (nedostatkovej) ide predovšetkým o uspokojenie vlastných potrieb, je to sebecká láska spojená s tendenciou brať a nie dávať.

Podľa behavioristov sa láska skladá z výmeny príjemných slov a činov, ktorá trvá dlhé obdobie. Zahŕňa aj ochotu ku kompromisom pri riešení problémov a tolerantnosť pre slabosti druhého.

Láska na rozdiel od zamilovanosti je relatívne trvalý vzťah, ktorý praje druhému dobro, má radosť z jeho spokojnosti a úspechov a zahŕňa v sebe uspokojovanie vlastných potrieb, akceptáciu, bezpečie i pripravenosť uspokojiť potreby druhému a podľa svojich možností druhému obetavo pomáhať.

Láska nie je to, keď niekto miluje na základe príjemného hlasu, pekného vzhľadu, oblečenia,

majetku. Láska je prítomná práve vtedy, keď nejde len o vlastnosti, ale ide o ich nositeľa.

Láska nie je prenosná... Láska nie je túžba...

Láska nie je iba zalúbenosť... Láska nie je ani závislosť...

Láska nie je slepá poslušnosť... Láska nie je iba nasledovanie...

Láska nie je plnenie požiadaviek... Láska nemá dôvody, podmienky...

Lásku si netreba zaslúžiť...

Láska nie je nedostatkový tovar, ktorý je potrebné rozdeliť nejakým dielom...

Prečo si vybrať práve lásku? Prináša jej prežívanie benefity?

Práve láska nám pomáha mať rád sám seba, udržiavať harmonické vzťahy s ostatnými, rozširuje nám obzory, prináša nové pohľady, pomáha nám pripraviť sa na budúce nebezpečenstvo tým, že vytvára stabilnú životnú základňu vrátane okruhu osôb, na ktoré sa v prípade potreby môžeme obrátiť.

Aj vďaka láske a pozitívnym emóciám sme schopní lepšie bojovať so stresom a adaptovať sa na nové životné situácie, čo má veľký vplyv na naše zdravie.

Čo to teda je LÁSKA?

Je to náš pozitívny postoj? Dá sa zhrnúť pojmi ako súcitiť, rešpekt, porozumenie, tolerancia, sympatia k sebe aj iným? Je láska o otvorenosti, poznávaní a porozumení?

Môžeme mať lásky rovnako pre všetkých? Stačí iba chcieť?

A čo je NENÁVIŠŤ? O tom skúsím napísať v nasledujúcom čísle Gymplovnín...

Zatiaľ vám zo srdca prajem pokojné a LÁSKYplné prežitie vianočných sviatkov.

AKZUZKA

Pohľad na Dramafest zo zákulisia

V novembri sa uskutočnil už tretí ročník dramatického festivalu a súťaže Let's Play It Out pod gesciou nášho gymnázia. Divadelníci aj tento rok bojovali so zaujímavými zadaniami. Účastníci v anglickej kategórii mali stvárniť príbeh Anny zo Zeleného domu od kanadskej spisovateľky Lucy Maud Montgomery, zatiaľ čo ruská kategória sa popasovala s velikánom ruskej drámy, Antonom Pavlovičom Čechovom.

Aký je však proces od ohlásenia témy až po výsledné predstavenie na samotnej akcii? Prvú, nosnú fázu prípravy na vystúpenie zastrešuje zväčša pedagogický vedúci tímov, nakoľko téma je daná, ale čo presne sa bude hrať a aké pasáže, to už je ponechané v rukách tímov. Tému je potrebné si naštudovať – prichádza čas chopiť sa kníh, filmov či internetových obsahov a vlastných skúseností a vybrať tie najzaujímavejšie pasáže, ktoré sa dajú odohrať v striktnom časovom limite.

Ďalší krok je napísanie scenára. Nejde tu len o vypísanie replík postáv, pri scenári je potrebné uvažovať aj o tom, ako sa celá scéna bude odohrávať v priestore, ako má ktorá postava reagovať. Na druhej strane, na scenár sa netreba príliš upínať, lebo až samotné skúšky poodhalia, čo treba ako spraviť.

S pripraveným scenárom a hercami sa teraz pozornosť upriamuje práve na účastníkov, ktorí si musia texty naštudovať, naučiť sa ich a zžiť sa s nimi. Odrapotať text vie každý, no divadelníci sa musia text naučiť tak, aby s ním vedeli aj pracovať, dať doň emócie. Len si to skúste! Najprv prečítajte vetu „Daj si koláče,“ a potom ju povedzte z hlavy radostne, nahnevane, smutne. Hneď sa s ňou dá lepšie pracovať, ak ju už máte načítanú v hlave! Divadelníci sa tiež museli popasovať aj s výslovnosťou nie im vždy známych cudzích slovíčok a ako uznávajú účastníci oboch kategórií, autori bohato využívali archaizmy a náročnejšie vetné štruktúry.

Čo teraz? Cvičiť, cvičiť, cvičiť (spojitosť s iným známym výrokom je vylúčená). Od čítačiek, kde si herci text navzájom čítajú a učia sa na seba reagovať, až po pohybové skúšky, kde sa realizujú v priestore a osvojujú si mimiku a gestikuláciu svojich postáv, až kým nepríde postrach každého jedného herca – generálka. Generálna skúška je skúška, ktorá by mala byť dokonalá, všetko sa má odohrať tak, ako sa odohrá na predstavení. To však nie je vždy tak a práve deň pred generálkou bývajú tímy poriadne vystresované, nakoľko ich mysle zastrešuje čierna tieň pochybností a strachu z nepripravenosti. Do toho ich skupiny na četovacích aplikáciách sa začínajú zaplavovať otázkami o tom, či sú pripravené všetky rekvizity a kostýmy spoločne s do-

hadovaním sa s ostatnými kolegami, ktoré problematické pasáže je potrebné si ešte precvičiť.

Nadíde Deň D. Herci sa síce nevylostia v Normandii, ale v priestoroch Kultúrneho domu vo Vrbovom, aby sa pripravili na predstavenie. Technici pomáhajú s ozvučením, na scénu prichádzajú tímy z ostatných škôl. Účastníci a ich učitelia sa nervózne pozerajú na hodinky, pýtajú sa moderátoriek, kedy sú na rade, dostávajú povzbudzujúce slová od pani riaditeľky. Začne sa blížiť hodina začiatku súťaže, opona sa zatvára a tímy sa schovávajú za šále. Napätie stúpa, herci sa navzájom snažia rozptýliť a popritom si kontrolujú mikrofóny, či omylom žiaden z nich nezapli a neprivedili na seba hnev bohov, t.j. organizátorov akcie. Nič také sa však nedeje a akcia sa začína. Herci za oponou načúvajú priebehu. Prvý úvodný prejav. Druhý. Ďalšie odovzdanie slova. Začiatok tak blízko a tak ďaleko. Až napokon vás zavolajú na javisko a vám nezostáva nič iné, než vykročiť.

Divák v hľadisku hľadá na javisku svojich kamarátov, ktorí sa už stali inými postavami. Možno má očakávania, možno čaká, že sa bude nudiť, možno je len rád, že sa nemusí učiť. Avšak zrazu ho to zaujme. Zasmeje sa. Zatlieska. A keď herci dohrajú a zaznie aplauz, zrazu to všetko malo zmysel... Nič sa však našťastie nekončí, lebo prichádza ďalší tím, plný nadšenia, očakávaní, tím, ktorý má za sebou tiež mnoho driny a je pripravený zožať svojich pätnásť minút slávy.

Tak na záver stačí už len dodať, že tento príbeh môže zažiť ktokoľvek, kto má chuť sa na to podujat'. Divadlo je živá forma umenia a môcť ho zažiť nielen zo strany diváka, ale aj zo strany pána divadelných dosiek je zážitok, ktorý sa z pamäte tak skoro nevytratí.

Matej Raab

Choroby a mor v minulosti

Epidémie a choroby ľudstvo trápia množstvo rokov. Slovo epidémia je aj v tomto čase veľmi známe a používané slovo, nakoľko vo svete vládne Covid-19. Možno by sme predpokladali, že v tomto storočí nebudú existovať také závažné choroby ako mor v minulosti. Mysleli sme si, že sme už natoľko vyspelí, že ľudstvo má liek takmer na každú chorobu. Napriek tomu s nami Covid-19 „pozametal“.

V minulosti tomu nebolo inak. Ľudstvo malo veľa problémov s epidémiami, hlavne vďaka zlej hygiene, nedostatku technológií a liekov v porovnaní so súčasnosťou. V histórii medzi najhoršie epidémie definitívne patrili čierna smrť a mor, ktorý zasiahol celú Európu. Epidémie a choroby, ktoré ľudstvo trápia, pochádzajú zo zvierat. Každá choroba bola prenesená zo zvierat na človeka vďaka ich dlhému spolunažívaniu. Veľmi zaujímavé je aj to, že napríklad so psami máme podobných až 65 chorôb, s hovädzím dobytkom 50, s prasatami 42 a koňmi 35.

Prvé ohnisko nákazy v minulosti bolo zaznamenané v Európe už v 6. storočí. Táto epidémia bola pomenovaná ako Justiniánov mor. Tento mor mal veľký dopad na celú Byzantskú ríšu a označuje sa za prvú pandémiu moru v dejinách. Neskôr v roku 1346 zabil mor vďaka zlej hygiene a preľudneniu takmer polovicu obyvateľstva. V niektorých krajinách mal tento raz moc takmer nad celou Európou. Začal sa šíriť celosvetovo z Číny a šíril sa hlavne kvôli obchodom a rozvozom tovaru medzi krajinami.

O rok neskôr prišla najväčšia morová katastrofa v dejinách ľudstva – Čierna smrť, ktorá si vyžiadala celkovo až 75 miliónov obetí. Prejavovala sa tak, že obetiam sa začali vytvárať po tele červené vyrážky, ktoré postupne sčerneli. Po tele sa im začali robiť čierne vredy, ktoré boli plné krvi a hnisu. Ak sa obeť nakazila, ešte v ten deň zomrela v ukrutných bolestiach. Ľudstvo však tento mor bralo ako „Boží trest“, pretože nepoznali pôvodcu nákazy. Nebezpečenstvo morovej epidémie však vedeli predpovedať vďaka masívnemu úhynu múch, ktoré zomierali kvôli vysokej nákaze vo vzduchu. Táto Čierna smrť bola v mnohom podobná Covidu-19. Občania miest, v ktorých vypukla epidémia, mali

zakázané verejné zhromaždenia a boli si vedomí, že môžu byť nakazení, preto aj nosili na ústach rôzne handry alebo šatky. Niektorí nosili aj chlieb, ktorý predtým namáčali v octe. Obydlia si vydymili liečivými bylinami.

Čierna smrť bola prenášaná dvoma podobami, a to pľúcny alebo žľazový morom. Pľúcna forma moru bola podobná terajšiemu Covidu-19. Prenášala sa kvapôčkovou infekciou, spôsobovala silný kašeľ – až vykašliavanie krvi- a horúčky. Avšak žľazová forma moru sa prenášala pohryznutím infikovanými blchami z myší a potkanov, ktoré spôsobovali zápaly lymfatických uzlín, a tak na miestach vznikali spomínané vredy/ hrče, niektoré veľkosti až 10 centimetrov. Ak sa človek nakazil pľúcnou formou moru, väčšinu aj zomrel, ak však bol pohryznutý nakazenou blchou, ktorá mu spôsobila žľazovú formu moru, bola tam aj nejaká pravdepodobnosť, že prežil v prípade, ak mu vredy naplnené hnisom praskli.

Obdobia epidémií a rôznych chorôb v minulosti sú aj hlavne v tomto období nám veľmi blízke, keďže sme aj teraz zavretí doma kvôli Covidu-19. Ľudstvo vždy trápili rôzne problémy a inak tomu nie je ani dnes.

„Nebud' smutný, nehnevaj sa, nehádaj sa, nenadávaj, nezávid' ani nebud' nenávistný, nerob si zbytočné starosti, nemysli na smrť a nehovor o more, ale buď veselej mysle. Pre zábavu vyhľadávaj spoločnosť rovnako zmyšľajúcich priateľov, kráť si s nimi čas hrou v kocky, šachy a karty, nehraj však o peniaze, aby si s peniazmi nestratil dobrú náladu. Rozptyľuj sa hudbou a dúškom vína. Zmier sa s Bohom a daj do poriadku majetkové veci, aby si s pokojom mohol očakávať, čo ti je Bohom súdené. Ak sa zachováš podľa mojej rady, budeš môcť bez strachu aj v morovom období riadiť svoje záležitosti...“

Úryvok z traktátu lekára Jana Černého – začiatok 16. storočia.

Tonkovičová Paulína 3.BA

Knižné recenzie

NÁZOV: *Renegáti*

AUTOR: *Marissa Meyer*

POČET STRÁN: 509

VYDAVATELSTVO: *Egmont*

ŽÁNER: *fantasy*

Češtine som sa v knihách roky vyhýbala ako čert krížu, no mojej kamarátke som sľúbila, že si túto knihu prečítam, tak som zažala zuby a pustila sa do nej. Plán bol dať aspoň zopár kapitol, ale príbeh ma hneď tak chytil, že za 24 hodín som už finišovala. 😊 Nebudem klamať, vnímala som, že čítam po česky, no vôbec mi to neprekážalo.

Dej bol akčný, nepredvídateľný, dynamický a kniha sa veľmi ľahko čítala. Stránky mi ubiehali pod rukami a ja som to ani nevnímala, pretože sa tam stále niečo dialo a riešilo. 😊

Fantasy svet bol premyslený dokonale a všetky tie superhrdinské schopnosti ma tak uchvátili, až som miestami mala pocit, že aj ja som súčasťou Gatlonu a sama sa môžem stať hrdinkou.

Vo veľa recenziách som čítala, že mali problém sa zorientovať v menách, pretože väčšina postáv má 2 (niektoré aj 4), no mne to nerobilo žiadny problém. Mohlo to však byť aj tým, že som to celé prečítala skoro vkuse.

Hlavnú postavu Novu som si zamilovala od momentu, kedy vyhodila jednu postavu z jedného dopravného prostriedku 😊) a obdivovala som jej dôvtip, vynaliezavosť, múdrosť a schopnosť hrať na dve strany. Adriana som mala rada, ale skôr až ku koncu. Nie je to môj obľúbený typ postavy a dlho som si s ním veľmi nerozumela. 😊
Dost sa mi však páčila pomaly sa rozvíjajúca romantická linka medzi nimi. 😊

Dobro a zlo sa v príbehu tak prepletá, že sa sami musíte rozhodnúť, kto bude pre vás ten dobrý a kto záporák. Ja som od začiatku bola na strane Anarchistov a stačilo mi 150 strán, aby som Renegátov znenávidela.

Koniec ma úplne dostal a v hlave sa mi hneď vynorilo toľko otázok, že doteraz ľutujem, že stále nemám doma pokračovania. Ak máte radi superhrdinov a chceli by ste si prečítať niečo nové a originálne, tak toto je pre vás to pravé. ❤️

5/5 ★

NÁZOV: *Anarchorance*
AUTOR: *Iveta Pernišová*
POČET STRÁN: 416
VYDAVATELSTVO: *Elist*
ŽÁNER: *sci-fi*

Na prvej strane mi prešiel mráz po chrbte. Pri prvej kapitole sa mi rozbúchalo srdce a pri tých nasledujúcich som sa tak ponorila do tohto príbehu, až som mala pocit, že sa to reálne deje, že ten svet je skutočný a ja v ňom žijem spolu s hlavnými hrdinami.

Po prvých kapitolách akcia sčasti ustúpila a skôr sme sa dozvedali niečo o svete, jeho histórii, fungovaní, zákonoch... Táto časť bola spravená perfektne. Informácie boli písané postupne, dalo sa v nich pekne vyznať, autorka odpovedala na moje otázky ešte skôr, ako som si ich stihla v hlave sformulovať a všetko bolo originálne a premyslené do posledného detailu.

Keď sme spoznali prostredie do takej miery, aby sme sa v ňom vyznali, na scénu sa naspäť vrátila akcia a odložiť tú knihu už bolo nemožné. Čítať stále ďalej a ďalej ma nútili aj všelijaké záhady a tajomstvá, a hlavne otvorené konce kapitol, pričom v tej ďalšej zaručene nebola tá istá dejová línia. 😞

Postavy by som jedným slovom popísala ako reálne. Neboli to dokonalí hrdinovia, ktorí slovo chyba ani nemajú v slovníku. Mali svoje dobré a zlé stránky, a práve preto som si ich všetkých obľúbila - od Lyry, Shada a Vanilky až po vedľajšie postavy. Plusom je aj to, že napriek ich veľkému množstvu sa v nich dalo veľmi dobre vyznať a nikoho som si nemýlila. 😊

No a ten koniec. To čo malo znamenať? 😞 Po tých posledných vetách som len „čumela“ do steny neschopná čokoľvek spraviť a ešte niekoľko dní potom mi dodatočne napadali otázky, až nakoniec zostala len jedna - kedy vyjde pokračovanie?!

Veľmi oceňujem research, na ktorom si autorka dala dosť záležať. Rovnako na mňa zapôsobila aj propagácia knihy, pretože toto je snáď prvýkrát, čo ma autor nalákal na svoje dielo.

Táto kniha mala ťažkú úlohu - dokázať mi, že mám dať sci-fi ešte šancu a túto úlohu zvládla s prehľadom. ❤️ Jediné, čo mi tam trošku chýbalo, bola výraznejšia romantická linka, ale po rozhovore s babami v skupine som sa rozhodla, že to nebudem brať ako mínus knihy, takže bola zo všetkých aspektov dokonalá a neskutočne ju všetkým odporúčam. 😊

5/5 ★

Ako som našla šťastie

„Ako som sa mohla včera tak zruťiť? Som majsterka v skrývaní emócií, a aj tak som sa nechala ovládnuť pocitmi. Ako môžem byť taká naivná a vždy robiť tú istú chybu stále dookola? Dúfam, že včerašok mi raz a navždy otvoril oči.“ Snažím sa utriediť si myšlienky, ale nejde mi to. Včera moja najlepšia kamarátka porušila už po niekoľkýkrát sľub, ktorý mi dala pred mesiacmi. Sľúbila mi, že so mnou pôjde na chatu. Tak sme sa dohodli, že tento víkend by mohla. Všetko išlo ako po masle - naši rodičia súhlasili a dohodli sa a obe sme

sa už týždeň tešili, ako si budeme na chate v prírode čítať knihy. No včera sa všetko zvrstlo v priebehu niekoľkých sekúnd, keď sme sa dozvedeli, že cez víkend sem príde jej obľúbená spisovateľka. Moja kamarátka sa rozhodla, že radšej zostane doma a pôjde si dať podpísať knihy, a tým mi zase raz ukázala, že v mojom živote sa nič nemôže stať tak, ako som to naplánovala. Ako mi to napísala, hneď sa šťastie a radosť v mojom tele premenili na smútok, a to taký silný, že som ho už nedokázala ovládnuť a asi desať minút som vonku plakala. Viem, že to nie je veľa, ale na človeka, ktorý nikdy kvôli ničomu neplače, je to dosť. Upokojilo ma až rozhodnutie, že

odteraz budem skrývať aj to málo pocitov, ktoré som dávala najavo. S touto myšlienkou v hlave sa mi nakoniec podarilo zaspať.

Včerajšie rozhodnutie sa mi dnes aj podarilo dodržiavať, až na jeden háčik. To, čo som ešte pred týždňom dávala najavo pred kamarátkami, som dnes začala dávať najavo pred rodičmi, a tí neboli nadšení tým, že sa z pokojného dievčaťa zrazu stala lotéria s pocitmi, v ktorej nikdy nevedia, aký pocit vypláva na povrch. V minulosti som vďaka mojim falošným spolužiačkam vedela byť dokonale uzatvorená a nikomu nič nehovoriť. Pred rokom som však našla ľudí, ktorým som sa rozhodla dôverovať a začala som im viac hovoriť o tom, čo prežívam. Takže teraz sa zmietam v zmätku, čo vo mne nastal, a neviem, čo mám robiť. Na jednej strane chcem byť uzatvorená a taká ako predtým, ale zároveň viem, že nie som tým istým človekom, akým som bola pred rokom. V mojom živote je stopercentná iba jedna vec - nič nie je nikdy isté a šťastie rýchlejšie odchádza ako sa objavuje.

Skúšala som si pomôcť hudbou, ktorú mám rada, no dnes mi ani tá nepomohla. Rovnako to dopadlo aj s čítaním, pozeraním televízie či mojím obľúbeným korčuľovaním. Dnes mi nepomáha nič. Nijako sa neviem odreagovať, tak to nakoniec vzdám a poddám sa myšlienkam.

„Prečo sa v mojom živote aspoň raz nemôže stať niečo tak, ako si to naplánujem? Veď to nebol zložitý plán. Rodičia nám to dovolili, obe sme zdravé a tešili sme sa na to. Stačilo len dotiahnuť plán do konca a nastúpiť do auta. Už chápem, prečo sa hovorí, že posledný krok je ten najťažší. Ako má človek nájsť svoje šťastie a byť šťastný, keď sa mu všetko rúca pod rukami? Jediné, čo som v živote vždy chcela, je nestrachovať sa každý deň o všetko, nevidieť na všetkom len to čierne, to, čo sa môže pokaziť. Bohužiaľ, naučila som sa, že pokaziť sa môže všetko. Aj jednoduchý trojbodový plán.“

Zrazu mi zavibroval mobil. Vibrovanie mám nastavené kvôli škole a rodičom. V škole, keď nám zapípa mobil, tak nám ho vezmú, takže som mávala vypnuté zvonenie. To však otravovalo rodičov, lebo sa mi nechcelo stále prepínať hlasitosť a skoro nikdy som im nezdvihla, keď mi volali, pretože som to nepočula. Vibrácia bola zlatá stredná cesta a teraz sú všetci spokojní.

Zdvihnem sa z postele a prečítam si, kto mi napísal. Mobil mi skoro vypadne z ruky, keď si prečítam meno

na displeji. Napísal mi chalan, ktorý sa mi už tri roky páči, ale, samozrejme, o tom nevie. Vedia o tom len moje kamarátky a dúfam, že tento sľub neporušia. S nadšením odblokujem mobil a prečítam si, čo mi napísal. Nálada sa mi hneď vráti do môjho terajšieho normálu, keď zistím, že zase chce len úlohy. A to bol v škole a sedel na hodinách rovnako ako ja! Viem, že si ich nespraví, ale aj tak mu tie úlohy napíšem. Lásku som nikdy nemala rada a vždy som ňou opovrhovala, no aj tak proti nej nič nezmôžem. Láska je len ďalší pocit, s ktorým by som musela bojovať, a tých mám teraz vážne dost.

Myslím, že mi už začína preskakovať, a tak siahnem po poslednej možnosti. Keď mi nepomôže to, tak môžem ísť rovno na psychiatriu. Na mobile vypnem správy a zapnem sociálne siete. Len tak listujem rôznymi fotkami, stránkami, vtípmi, trikmi a radami, až mi oči pristanú na jednom príspevku, ktorý pridala obľúbená spisovateľka mojej kamarátky. Text je v ruštine. Po rusky viem iba trochu. Viem azbuku a zopár základných slovíčok, výrazov a viet. Chvíľku mi teda trvá, kým rozlústim, čo je v texte napísané, ale keď sa mi to konečne podarí, div nezvýsknem od radosti. Nemala by som sa tešiť, no nemôžem si pomôcť. Spisovateľka v príspevku oznámila, že pre komplikácie pri cestovaní do nášho mesta nestihne prísť tento týždeň a dorazí až budúci. Znova ma prekvapilo, ako rýchlo sa mi dokáže zmeniť nálada. V zlomku sekundy sa z kôpky nešťastia stala odhodlaná bytosť plná sily. Zapnem správy a oznámim novinky kamarátke. Pri troche šťastia by ešte mohla ísť s nami tento týždeň na chatu. Potom si uvedomím, čo som vlastne spravila. Zase som sa začala predčasne tešiť, aj keď som si včera sľúbila, že túto chybu už nebudem nikdy opakovať. Chcieť, aby som ja mala trochu šťastia, je akoby sa iní ľudia chceli zajtra presťahovať na Mars. Nemá zmysel niečo také chcieť. Je to nemožné.

Kamarátka mi odpísala až asi po hodine. Zabudla som, že mala teóriu. Z novinek nebola nadšená, ale kto by sa jej divil? Opatrne som jej navrhla, či by teda nešla s nami na tú chatu, keď sa jej zmenili plány. Odpísala, že si to rozmyslí a spýta sa rodičov a istý čas sa mi neozvala. S malou iskierkou nádeje v srdci, ktorú som sa zo všetkých síl snažila potláčať, som sa pustila do domácich úloh, ktoré som ako vždy odsúvala a odsúvala a nakoniec ich robila na poslednú chvíľu.

Robila som úlohu za úlohou a postupne som sa

učila na všetky predmety, ktoré zajtra máme. Na nič som sa ale nedokázala poriadne sústrediť, lebo som stále myslela len na očakávané správy od kamarátky. Tie však neprišli. Ako inak. Zbalila som si tašku a išla spať. Chcela som aspoň skúsiť zaspáť, no moje myšlienky ma nenechali ani zavrieť oči.

„Vážne som znova bola taká naivná a myslela som si, že by to mohlo vyjsť? Kedy sa už konečne poučím a pochopím, že v mojom živote nikdy nič nevyjde podľa predstáv?“ Zamyslela som sa nad tým a prehrávala si tieto myšlienky dookola, až som si uvedomila, že mojím problémom nie je to, že nie som dieťa šťasteny, ale že sa neskutočne ľutujem. Keby som sa namiesto ľutovania viac sústredila na svoje ciele a na to, ako ich dosiahnuť, možno by sa mi raz podarilo splniť si svoje sny alebo by som aspoň bola bezstarostnejšia. S odhodlaním skúsiť sa zajtra menej ľutovať a viac sa snažiť sa mi podarilo zaspáť.

Ráno som sa cítila omnoho lepšie ako včera, a to dokazovalo aj to, že sa mi podarilo vstať na prvý budík, čo je u mňa zázrak. Väčšinou ma zobudí až tretí – štvrtý a niekedy ma musia rodičia doslova ťahať z postele. Keďže som skoro vstala, stihla som spraviť všetko, čo väčšinou nestíham a stále mi zostalo dosť času, aby som mohla ísť do školy pešo. Už dávno som chcela začať chodiť do školy pešo, no nikdy som to nestíhala. Čerstvý ranný vzduch a dvadsaťminútová prechádzka mi urobili dobre. Do školy som prišla upokojená a spokojná. To boli pocity, ktoré mi chýbali (aj keď som ich naposledy cítila len pred asi dvoma dňami). Na hodinách som sa vedela lepšie sústrediť a viac som sa na nich naučila. Čo bolo pre mňa dôležité, pretože som zvyknutá, že sa väčšinu učiva naučím v škole a včera som pri učení bola prekvapená, keď som zistila, že si z hodín nepamätám skoro nič a všetko som sa musela učiť. Jediné, čo mi robilo starosti, bola moja kamarátka. O tom či pôjde alebo nepôjde na chatu sa ani slovom nezmenila a tváril sa, akoby sme sa včera nedohodli, že o tom popremýšľa a porozpráva sa s rodičmi.

Po škole som išla na obed a domov. Tam ma privítalo mlčanlivé ticho. Išla som sa baliť na chatu a čakala na rodičov, aby sme išli nakladať auto. Tí prišli asi pätnásť minút po mne. S tatom sme ponosili veci do auta a vyštartovali sme

smer chata. No tato neodbočil na diaľnicu ako vždy, ale odbočil opačným smerom. „Asi ešte ide niečo kúpiť alebo vybaviť.“ Pomyslela som si a zmene kurzu som neprikladala veľkú váhu. A to až do chvíle, než sme zabočili na ulicu, na ktorej býva moja kamarátka a ja som ju nezbadala, ako stojí s kufrom pri nohách pred bráničkou ich domu. Nevieť ani popísať, aká šťastná som bola, keď skutočne nastúpila do nášho auta a vyrazili sme. Nezmohla som sa na slovo. Nedokázala som uveriť tomu, že sa to naozaj stalo, že vážne ideme obe na chatu.

Keď sa mi konečne podarilo svoje myšlienky sformulovať do slov a viet, spýtala som sa, ako je to možné, kedy sa stihli dohodnúť... Zistila som, že včera sa na mňa kamarátka nevykašlala, ako som si myslela, ale skutočne o tom rozmýšľala a prišla k záveru, že keď do mesta príde spisovateľka až budúci víkend, pôjde s nami na chatu. Porozprávala sa o tom s rodičmi a oni sa potom dohodli s mojimi rodičmi. Len mňa z toho vynechali, lebo ma chceli prekvapiť. A prekvapená som naozaj bola!

Nakoniec sa z najhoršej nočnej mory stal najlepší víkend môjho života a z tejto skúsenosti som si odniesla okrem spomienok aj jeden poznatok. Nezáleží na tom, aké prekážky vám život postaví do cesty, ale na tom, ako ich prejdete. Pokiaľ budete ako ja vidieť vo všetkom len to zlé a budete sa pozeráť na svet cez čierne okuliare, nikdy nevidíte to dobré, čo vám život ponúka. Život nikdy nie je ľahký a ani nemôže byť. Keby sme sa nikdy nepomýlili a nikdy nespravili chybu, nemali by sme sa z čoho poučiť. A keby bolo na svete všetko len dobré, prestali by sme si to vážiť. Dobro a zlo musia byť na tomto svete vždy vyvážené, ale to neznamená, že nemôžeme byť šťastní. Stačí len, aby sme sa neľutovali počas horších období, ale snažili sa aj z nich vydolovať to dobré, čo nám priniesli. Aj keď po každom daždi vyjde slnko, neznamená to, že naň máme slepo čakať a nemôžeme si užívať aj ten dažď.

Fyzika nám ide

My, študenti, raz za čas, rozhodne nie často, stavíme pri písomkách na náhodu a dúfame, že nám sadnú otázky a niečo už vymyslíme. Niekedy to vyjde veľmi dobre. Inokedy to dopadne tak... nemilo, že sa na tom pani zástupkyňa Filanová schuti zasmieje a zapíše si tie najlepšie výroky. My vám teraz ponúkame niektoré z nich.

Tepelná výmena je: pri styku dvoch telies rôznych teplôt sa ustáli rovnovážny stav s rovnakou teplotou, odovzdáva teplejšie studenšiemu ALEBO NAOPAK.

-Eureka!

Archimedov zákon:

- teleso vložíme do kvapaliny, tak OBJEM toho telesa bude rovnaký s TIAŽOVOU SILOU, to znamená, že rovnaký objem kvapaliny sa ZDVYHNE v nádobe.

- teleso ponorené do vody, vytlačí teleso O SVOJ OBJEM

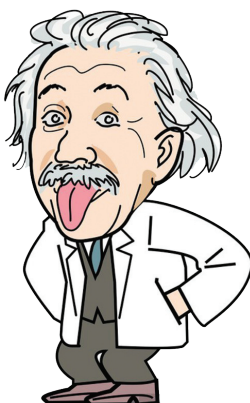
- ak ponorím nejakú časť telesa do kvapaliny, tak následne kvapalina zdvihne svoj objem o rovnakú veľkosť ako časť ponoreného telesa

Tlak :

- veľkosť hladiny na silu

- Hydrostatický tlak: je to tlak, ktorý kvapalina pôsobí sama sebe

Kapilára - to je taká tá vec, čo je v takom tom a to je tá kapilára.

Erwin Schrödinger

TEST: Dokážete pracovať pod tlakom?

Pred vypracovaním testu si pozorne prečítajte všetky otázky.
Pracujte rýchlo, na vypracovanie máte iba 5 minút.

Úlohy:

1. Napíšte svoje meno, priezvisko a adresu!
2. $200 : 10 = ?$
3. Výsledok z úlohy č. 2 vynásobte číslom 4!
4. Výsledok z úlohy č. 3 vydeľte číslom 10!
5. Napíšte krstné mená všetkých svojich starých rodičov!
6. Kto napísal román Chrám Matky Božej v Paríži?
7. Zvislými čiarami rozdeľte na slabiky slovo GESTIKULÁCIA.
8. Preložte do angličtiny slovo „pomoc“!
9. K výsledku z úlohy č. 4 pripočítajte číslo 1000!
10. Nahlas zakričte: „SOM V POLOVICI!“
11. Koľko je 10×10 ?
12. Kto povedal: „A predsa sa točí!“ ?
13. Koľko rokov trvala 30-ročná vojna?
14. Spočítajte všetky číselné výsledky z predchádzajúcich úloh.
15. Preložte do slovenčiny slovo „DAY“.
16. Zaokrúhlite smerom nahor na stovky číslo 84 257.
17. Napíšte celé meno Komenského.
18. Zakričte: „UŽ SOM SKORO NA KONCI!“
19. K výsledku z úlohy č. 16 pripočítajte 16 225.
20. Ak ste si pozorne prečítali celý test, vyplňte iba úlohu č. 1.

Vianoce, Vianoce...

*Na Vianoce pokoj v duši, šťastie ktoré nič neruší,
v novom roku veľa sily, by ste zdraví dlho žili.*

*Na stole je kapor a iné dobroty, uprostred sviečka a stromček oproti.
Nech vládne pohoda v dnešný deň sviatočný, nech plný lásky je tento čas vianočný.*

*Veľa šťastia v žiare svetiel stromčeka,
aby láska zavítala aj do Vášho domčeka.*

Na Vianoce mnoho radosti, v novom roku žiadne starosti.

*Vianočná ruža zdobí stôl, tíško hrá hudba. Čakáš ten okamih, aby sa Ti splnila túžba.
Pokoj a radosť nech Ťa v srdci hreje, nech sa Tvoja rodina cez Vianoce smeje.*

*Mrazivé ticho, všade biely sneh, konečne pokoj, nebo plné hviezd.
Je tu čas sviatočný, keď stromček sa lígoce. Prajeme Vám požehnané Vianoce.*